

Arrest

nr. 81 814 van 29 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 25 mei 2011 houdende de vaststelling van het rolrecht met referentnummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DUPONT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 15 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De lokale politie van Antwerpen verricht een

woonstcontrole en stelt op onbekende datum vast dat verzoekster op het door haar opgegeven adres woont.

Op 6 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend met actualisatie dd. 23.02.2011 door :

K., H. (...)

nationaliteit: Marokko

geboren te (...) op 14.01.1989

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen

Betrokkene beroept zich op “de nieuwe directieven in het kader van art. 9bis i.v.m. uitzonderlijke omstandigheden slachtoffer van geweld in het kader van een huwelijk”, dus op het criterium Prangende Humanitaire Situatie van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene toont echter niet aan waarom de “verwijdering van de aanvrager in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM”. Betrokkene beweert dat haar echtgenoot in Spanje verblijft en dat ze voor hem vreest aangezien hij haar bijzonder agressief behandeld zou hebben – betrokkene legt daar echter geen enkel bewijs van voor. Bovendien betekent een beslissing tot weigering van de regularisatieaanvraag met bevel tot het verlaten van het grondgebied dat betrokkene het Schengengebied dient te verlaten. Betrokkene moet en mag in dat geval niet terug naar Spanje – waar haar man verblijft. Betrokkene kan zich wat dat betreft niet beroepen op het criterium ‘prangende humanitaire situatie’.

Betrokkene haalt aan dat ze inwoont bij haar zus er dat haar zus en haar echtgenoot financieel in kunnen staan voor haar verblijf. Dat kan gelezen worden als een vraag om de aanvraag van betrokkene te bekijken in het licht van het punt 2.3 van de instructie. Betrokkene legt enkel geen enkele vorm van bewijs voor dat de vrouw van wie ze beweert de zus te zijn ook daadwerkelijk haar zus is. Betrokkene legt geen enkel bewijs van verwantschap voor. Bijgevolg kan betrokkene niet in aanmerking komen voor het punt 2.3 van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Betrokkene legt verder geen bewijzen voor dat zij zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden.

Betrokkene legt verder geen enkel bewijs van integratie voor.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

(...)”

Op 5 mei 2011 wordt de bestreden beslissing van 6 april 2011 aan verzoekster ter kennis gebracht en wordt haar bevel gegeven het grondgebied te verlaten (bijlage 13 – Model B). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING :

- *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum.
(...)”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Middelen

- Gebrek aan motivatie

- Schending van art. 8 EVRM

Schending van de motiveringsplicht van administratieve aktes

Schending van art. 62 wet van 15-12-1980

Overwegende dat tegenpartij de bestreden beslissing niet voldoende heeft gemotiveerd.

Dat tegenpartij stelt dat betrokkene zich niet kan beroepen op het criterium “prangende humanitaire situatie” omdat haar echtgenoot in Spanje verblijft en dat zij bij een negatieve beslissing naar Marokko terug moet.

Overwegende dat het nochtans zo is dat haar echtgenoot, ondertussen ex-echtgenoot, echter op zeer regelmatige basis naar Marokko terugkeert.

Dat hij weliswaar in Spanje verblijft maar eigenlijk voortdurend reist tussen Spanje en Marokko zeker sinds verzoekster de echtelijke woning in Spanje verlaten heeft.

Overwegende dat trouwens kan opgemerkt worden in de echtscheidingsakte dat de ex-echtgenoot een domicilie in Marokko heeft.

Dat indien verzoekster naar Marokko dient terug te keren zij daar het slachtoffer zal worden van haar ex-echtgenoot omdat zij “zijn goede naam heeft besmeurd”.

Dat hij belust is op wraak.

Dat het namelijk not done is dat een Marokkaans meisje vlucht van haar echtgenoot en t.a.v. de autoriteit is gaan praten over de gewelddadige behandeling + sekwestratie waarvan zij het slachtoffer werd.

Dat haar ex-echtgenoot het nu moeilijker heeft om een nieuwe echtgenote te vinden in Marokko omdat heel wat personen hem daar niet meer vertrouwen.

Dat in die zin verzoekster gevaar loopt bij een repatriëring naar Marokko.

Schending van art. 8 EVRM

Overwegende dat verzoekster inwoont hij haar zus, de echtgenoot van haar zus en de vijf minderjarige kinderen.

Dat de integratie in het gezin op een bijzonder positieve wijze verloopt.

Dat de vijf kinderen het zeer leuk vinden om hun nichtje bij zich te hebben.

Dat verzoekster vaak speelt met de kinderen en hun nu ook reeds probeert te begeleiden voor de school.

Dat zij de kinderen ook van school afhaalt.

Overwegende dat verzoekster reeds geruime tijd taalcursussen volgt te Antwerpen en dat zij goede resultaten heeft (cfr. document).

Dat zij ook reeds een hele vriendenkring op haar school heeft opgebouwd (cfr. document).

Overwegende dat verzoekster in Spanje het slachtoffer werd van geweld van haar man.

Dat deze haar zeer regelmatig op haar gezicht + haar oor heeft geslagen.

Dat zij daarvoor oorschade heeft opgelopen.

Dat verzoekster deze bewijzen neerlegt (cfr. document).”

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Ze verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden

beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De verwerende partij vervolgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet een gunst is en geen recht en dat het de verwerende partij toekomt om op autonome wijze deze aanvraag te beoordelen. De verwerende partij verwijst naar de motieven van de bestreden beslissing en benadrukt dat verzoekster zich beperkt tot een herhaling van wat zij al heeft aangevoerd in haar aanvraag (zij kan niet naar Spanje noch Marokko gaan en woont in bij het gezin van de zus) maar er niet in slaagt aan te tonen dat de bestreden beslissing niet op correcte wijze zou zijn gemotiveerd.

De verwerende partij wijst erop dat verzoekster in feite een herbeoordeling vraagt van haar aanvraag door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad is hiervoor echter niet bevoegd.

De verwerende partij merkt op dat verzoekster zelfs niet aantoont dat ze bij haar zus inwoont en niet duidelijk maakt op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een onevenredige inmenging vormt in haar familiaal leven. De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster vormt geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van haar recht op een privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook niet strijdig is met dit verdragsartikel.

2.3.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen opnemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de elementen die verzoekster heeft aangehaald, geen aanleiding geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf. In de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en wordt erop gewezen dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, ze is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3.2 Verzoekster uit kritiek op het motief van de eerste bestreden beslissing inzake de prangende humanitaire situatie. Verzoekster meent dat geen rekening werd gehouden met het feit dat haar ex-echtgenoot eigenlijk in Spanje verblijft maar voortdurend over en weer reist tussen Marokko en Spanje. Uit de echtscheidingsakte blijkt dat haar ex-echtgenoot een domicilie in Marokko heeft. Verzoekster kan niet terugkeren naar Marokko omdat zij weggevlucht is en gescheiden is van haar echtgenoot.

Uit de aanvraag van verzoekster van 15 december 2009 blijkt dat zij het volgende heeft vermeld inzake haar ex-echtgenoot:

“Overwegende dat verzoekster gehuwd is in Marokko in 2009.

Dat zij op basis van haar huwelijk in het kader van gezinshereniging een visum heeft gekregen voor Spanje.

Dat zij dus de Schengen landen is binnen gekomen op volledig legale basis met een geldig internationaal paspoort en een geldig visum.

Dat zij van Spanje een verblijfskaart heeft gekregen waarvan een kopie in bijlage (...).

Overwegende dat zij met haar echtgenoot, ook van Marokkaanse nationaliteit, samen verbleven heeft te Spanje, Toledo.

Dat haar echtgenoot haar echter bijzonder agressief heeft behandeld.

Dat zij regelmatig het slachtoffer is geworden van slagen en verwondingen – bedreigingen...

Dat zij ook gesequestreerd werd.

Dat zij het huis tijdens de dag nooit mocht verlaten.

Dat zij teneinde haar integratie in Spanje te bevorderen een inburgeringscursus Spaans wilde volgen – doch dit door haar echtgenoot werd belet.

Dat zij van haar echtgenoot geen geld kreeg.

Dat zij uiteindelijk is gevlucht en 's nachts op straat terechtkwam.

Dat zij in paniek met haar zus in België contact heeft opgenomen omdat haar zus de enige bereikbare persoon was in de Europese landen en dat haar zus als enige bereid was om haar op te vangen.

Dat de toestand van verzoekster in Spanje werkelijk dramatisch was en dat haar zus genoodzaakt was om haar in Spanje af te halen.

Dat verzoekster klacht heeft ingediend tegen haar echtgenoot.”

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Betrokkene beroept zich op “de nieuwe directieven in het kader van art. 9bis i.v.m. uitzonderlijke omstandigheden slachtoffer van geweld in het kader van een huwelijk”, dus op het criterium Prangende Humanitaire Situatie van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene toont echter niet aan waarom de “verwijdering van de aanvrager in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM”. Betrokkene beweert dat haar echtgenoot in Spanje verblijft en dat ze voor hem vreest aangezien hij haar bijzonder agressief behandeld zou hebben – betrokkene legt daar echter geen enkel bewijs van voor. Bovendien betekent een beslissing tot weigering van de regularisatieaanvraag met bevel tot het verlaten van het grondgebied dat betrokkene het Schengengebied dient te verlaten. Betrokkene moet en mag in dat geval niet terug naar Spanje – waar haar man verblijft. Betrokkene kan zich wat dat betreft niet beroepen op het criterium ‘prangende humanitaire situatie’.”

Door een loutere herhaling in het middel van hetgeen verzoekster reeds heeft aangevoerd in haar aanvraag van 15 december 2009 en waarover in de bestreden beslissing reeds werd geoordeeld, slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat de hierboven weergegeven motieven zouden steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Verzoekster lijkt door deze herhaling aan de Raad een herbeoordeling van haar aanvraag te vragen. De Raad merkt op dat, in zoverre verzoekster met deze uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van haar aanvraag te verkrijgen, wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Dit is *in casu* niet het geval.

Waar verzoekster stelt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat haar ex-echtgenoot over en weer reist tussen Marokko en Spanje, dient te worden vastgesteld dat verzoekster dit feit niet ter kennis heeft gebracht van het bestuur, zodat er geen rekening mee kon worden gehouden. Ook de echtscheidingsakte waarnaar verzoekster in het verzoekschrift verwijst maar die ze niet bijvoegt, werd niet voorgelegd aan het bestuur.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen)

Verzoekster slaagt er bijgevolg niet in om aan te tonen dat de bestreden beslissing niet voldoende is gemotiveerd. Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zouden zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door

artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekster verduidelijkt in het verzoekschrift dat zij in België samenwoont met haar zus en schoonbroer en hun vijf minderjarige kinderen.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster in haar aanvraag van 15 december 2009 aan het bestuur had laten weten dat zij inwoont bij het gezin van haar zus en dat haar zus en schoonbroer bereid zijn om financieel in te staan voor verzoekster en daartoe de financiële middelen hebben. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestuur twijfelt aan de verwantschapsband van verzoekster met de beweerde zus, er wordt op gewezen dat verzoekster geen enkel bewijs van verwantschap voorlegt. Bij huidig verzoekschrift voegt verzoekster evenmin een bewijs van verwantschap bij.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat verzoekster er niet in slaagt aannemelijk te maken dat zij in België een gezinsleven heeft met haar vermeende zus en schoonbroer.

Ten overvloede dient erop te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en zeker tussen meerderjarige zussen en tussen tantes en neefjes en nichtjes. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoekster dienaangaande aanbrengt,

zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Ook voor de relatie tussen andere familieleden, zoals *in casu* tussen meerderjarige zussen en tussen tante en neefjes en nichtjes, kan volgens de rechtspraak van het EHRM niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM gelden zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. *In casu* vermeldt verzoekster dat zij inwoont bij haar vermeende zus en schoonbroer en dat deze bereid zijn om financieel in te staan voor verzoekster. Zij toont echter niet met concrete gegevens aan dat deze personen haar effectief financieel onderhouden en legt geen enkel bewijs voor. Tevens wordt herhaald dat het bestuur twijfelt aan de verwantschapsband tussen verzoekster en haar vermeende zus en schoonbroer. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat haar gezins- en familielevens valt onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350,00 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET